

Ako je danas išta potrebno čovječanstvu, to su ljudi dobra srca

(fra Slavko Barbarić)

U današnje vrijeme dosta ljudi gradi sreću na tuđoj nesreći. Osjećaju zadovoljstvo i ispunjenje gledajući druge kako pate. Jačaju svoj ego i samopouzdanje ponižavajući druge. Nitko od nas nije slučajno dobar, ta vrlina stječe se kroz vjeru i odgoj te je potrebno da roditelji usađuju prave vrijednosti svojoj djeci, jer ako oni neće, onda tko hoće. Ponekad mi se čini da je dobrota zarazna jer gledajući druge kako čine dobro, i sami želimo postajati bolji.

Nažalost danas je mnogo „siromašne“ djece kojima roditelji nisu ništa drugo dali osim novca, pokazujući im tako iskrivljenu sliku o životnim vrijednostima, ne znaju da bi ih skromnost, dobrota i poniznost pretvorili u jače i uspješnije osobe koje neće pokleknuti ni pred najvećim izazovom. Biti dobar je plemenito, ali učiti druge da budu dobri još je plemenitije. Također, danas susrećemo osobe koje za svako svoje učinjeno dobro djelo kad-tad prigovore ili traže protuuslugu, to nije pomaganje niti dobrota, to je samo trampa - usluga za uslugu, kao što su se naši preci trampili za kućne potrepštine: sol, brašno, povrće... to mi danas radimo s dobrim djelima. Ne shvaćamo da čineći dobro drugima, činimo dobro i sebi, jer ruka koja daruje ružu i sama ostaje mirisna, a ruka koja bode druge trnjem, i sama postaje ozlijeđena. Veliko je zadovoljstvo učiniti dobro djelo i vidjeti sreću i radost na nečijem licu, a znati da je to tvojih ruku djelo. Više je dobrih ljudi na svijetu nego zlih. Mnogo više! Samo se zli dalje čuju, a dobri šute.

Ljudi u današnje vrijeme često kažu da se mnogo toga promijenilo, da je svijet loš - on jest loš zbog onih koji su zli, ali i zbog dobrih ljudi koji ne poduzimaju ništa protiv ovih loših. Svi smo mi jaki na riječima, ali kada se treba istaknuti u djelima, e onda lako posustajemo, povučemo se i mirno gledamo situaciju sa strane govoreći u sebi: To se mene ne tiče, zašto bih se ja petljao u to. Dobro je govoriti, a još bolje šutjeti, ali trebamo znati kad je vrijeme za što. Danas su čovječanstvu potrebni obrazovani i marljivi ljudi, ali su najpotrebniji oni dobra srca. Mi Brotnjaci imamo sreću što je među nama živio jedan takav čovjek, on je fra Slavko Barbarić, i naša škola ponosno nosi njegovo ime. Bio je obrazovan, znao je nekoliko jezika, ali nikada nije zaboravljao ljude kojima je bila potrebna pomoć. Za vrijeme velikih ratnih stradanja brinuo je i skrbio o ratnoj siročadi, djeci razorenih obitelji, starim i nezbrinutim osobama i bolesnima. Mnogo je volio djecu, a i djeca su voljela njega, rado su bila oko njega i on ih je uvijek znao na neki način okupiti oko sebe - baš kao i Isus! Bio je čovjek velikog srca i neizmjerne dobrote.

Ljudi teško prihvaćaju razlike. Zar je važna boja kože, nacionalnost, vjera... Svi smo od krvi i mesa, svi imamo srce i razum, i to je sasvim dovoljno da poštujemo jedni druge. Te male, nebitne razlike trebali bismo početi prihvaćati i gledati na njih kao nešto dobro jer baš one ovaj svijet čine raznolikim, ljepšim i zanimljivijim. Dobro je rekao jedan filozof: "Unutar svakog od nas postoje dva vuka, jedan je zlo - bijes, zavist, ljubomora, pohlepa i arogancija, drugi je dobro - mir, ljubav, nada, iskrenost, brižnost i suosjećajnost. Pobjeđuje onaj kojeg bolje hraniš". Svi mi u sebi sadržimo svjetlu i tamnu stranu, vrline i mane, ali ako ne prihvatimo nečije mane, nećemo moći uživati ni u njegovim vrlinama!

Ivana Odak, IV. 3